

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2009r.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący: SSO Urszula Wilk

Protokolant: apl. radc. Michał Wons

po rozpoznaniu w dniu 3 marca 2009r., w Warszawie na rozprawie
sprawy z powództwa Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
przeciwko Optima S.A. w Gdańsku
o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone

I. Uznaje za niedozwolone i zakazuje wykorzystywania w obrocie z konsumentami postanowień zawartych we wzorcu umownym o nazwie „Umowa pożyczki Nr” o treści:

1.,,W dniu upływu terminu wypowiedzenia należne i wymagalne stają się niezapłacone przez Pożyczkobiorcę, kwoty wynagrodzeń Optima S.A. z tytułu umówionych a nie wykonanych wyłącznie z przyczyn leżących po stronie Pożyczkobiorcy, usług odbioru raty pożyczki wraz z odsetkami w miejscu zamieszkania Pożyczkobiorcy i Optima S.A. ma prawo do wystąpienia na drogę sądową o zapłatę łącznej kwoty tych niezapłaconych wynagrodzeń.”;

2.,,... W przypadku gdy Pożyczkobiorca zawarł niniejszą umowę z opcją obsługi spłat pożyczki w miejscu zamieszkania, w dniu spłaty pożyczki przed terminem

określonym w umowie, wymagalne stają się niezapłacone przez Pożyczkobiorcę kwoty wynagrodzeń Optima S.A. z tytułu umówionych, a nie wykonanych wyłącznie z przyczyn leżących po stronie Pożyczkobiorcy, usług odbioru raty pożyczki wraz z odsetkami w miejscu zamieszkania Pożyczkobiorcy.”;

II. Zasądza od Optima S.A. w Gdańsku na rzecz Skarbu Państwa – Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego;

III. Nakazuje pobranie od Optima S.A. w Gdańsku na rzecz Skarbu Państwa (Kasa Sądu Okręgowego w Warszawie) kwoty 600 zł. (sześćset złotych) tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony;

IV. Zarządza publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt Optima S.A. w Gdańsku.

UZASADNIENIE

Powód Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wniósł o uznanie za niedozwolone i zakazanie wykorzystywania przez OPTIMA S.A. w Gdańsku w umowach z konsumentami postanowień zawartych we wzorcu umownym o nazwie „Umowa pożyczki Nr.....” , o treści:

1. § 6 ust. 2 „W dniu upływu terminu wypowiedzenia należne i wymagalne stają się niezapłacone przez Pożyczkobiorcę, kwoty wynagrodzeń Optima S.A. z tytułu umówionych a nie wykonanych wyłącznie z przyczyn leżących po stronie Pożyczkobiorcy usług odbioru raty pożyczki wraz z odsetkami w miejscu zamieszkania Pożyczkobiorcy i Optima S.A. ma prawo do wystąpienia na drogę sądową o zapłatę łącznej kwoty tych niezapłaconych wynagrodzeń.”

2. § 8 ust. 2 „...W przypadku gdy Pożyczkobiorca zawarł niniejszą umowę z opcją obsługi spłat pożyczki w miejscu zamieszkania, w dniu spłaty pożyczki przed terminem określonym w umowie, wymagalne stają się niezapłacone przez Pożyczkobiorcę kwoty wynagrodzeń Optima S.A. z tytułu umówionych, a nie wykonanych wyłącznie z przyczyn leżących po stronie Pożyczkobiorcy, usług odbioru raty pożyczki wraz z odsetkami w miejscu zamieszkania Pożyczkobiorcy.”

W uzasadnieniu pozwu, powód podał, że pozwana posługuje się w obrocie z konsumentami wzorcami umów. Wzory te mają postać umów adhezyjnych. Przy ich zawieraniu konsument składa oświadczenie czy chce skorzystać z obsługi spłat pożyczki w miejscu zamieszkania, natomiast pozostałe warunki nie były negocjowane.

Powód zarzucił, że zakwestionowane postanowienia stanowią niedozwolone postanowienia umowne, o których mowa w art. 385¹ § 1 kc. Ograniczają one prawa konsumenta, stawiając go w nierównoprawnej pozycji wobec pozwanej, która poprzez zakwestionowane postanowienia usiłuje przerzucić na konsumenta ciężar ryzyka związanego z prowadzoną działalnością gospodarczą. Zdaniem Prezesa UOKiK, obciążenie osób zwracających w terminie wcześniejszym, niż pierwotnie określono udzieloną pożyczkę, kosztami nie wykonywanej następnie usługi nie ma uzasadnienia, jest sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco narusza interesy konsumenta. Obciążenie konsumenta, w sytuacji dokonania wcześniejszej spłaty pożyczki, obowiązkiem zwrotu planowanych przychodów i pokrycia przewidywanych kosztów działań, których w rzeczywistości pozwana nie będzie ponosiła, wskazuje na

nieusprawiedliwioną dysproporcję praw, obowiązków i ryzyka stron, na niekorzyść konsumenta w stosunku obligacyjnym.

Prezes UOKiK wskazał, że działanie pozwanej jest niezgodne z ustawą z 20 lipca 2001r. o kredycie konsumenckim, zgodnie z którą konsument uprawniony jest do spłaty kredytu przed terminem i w takim przypadku, zgodnie z art. 8 ust. 4 tejże ustawy, nie jest on zobowiązany do zapłaty oprocentowania po spłacie kredytu. Zdaniem Prezesa UOKiK konsument tym bardziej nie powinien być obowiązany do zapłaty wynagrodzenia za świadczenie określone w umowie pożyczki i z nim bezpośrednio powiązane, którego na skutek wcześniejszej spłaty pożyczki, pozwana nie będzie wykonywała i kosztów którego nie będzie już ponosiła.

Pozwana Optima S.A. w Gdańsku w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwana wniosła również o przesłuchanie pozwanej. Wniosek ten na rozprawie w dniu 3 marca 2009r. pozwana sprecyzowała wskazując, że dowód ten ma być przeprowadzony na okoliczność, że przedsiębiorca, poprzez swoich agentów, dokonuje szeregu wizyt u konsumenta – pożyczkobiorcy i jeżeli taka wizyta nie jest związana z odbiorem kwoty, nie pobiera za to wynagrodzenia.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwana wskazała, że Prezes UOKiK nie wziął pod uwagę pozostałych postanowień wzorca umowy. Jej zdaniem uwzględnienie wszystkich aspektów ekonomicznych i prawnych stosunku prawnego ukształtowanego umową stron wskazuje, że w przedmiotowej sprawie nie dochodzi ani do naruszenia dobrych obyczajów ani do naruszenia interesu konsumenta.

Zarówno odnośnie zapisu § 6 ust. 2 wzorca umowy pożyczki, jak i zapisu § 8 ust. 2 tej umowy, pozwana podniosła, że należne jej kwoty, równe kwotom pozostałego do zapłaty wynagrodzenia za zleconą przez klienta usługę, stanowią w istocie odszkodowanie - zadośćuczynienie dla przedsiębiorcy, który nie zrealizował wizyt domowych u klienta zgodnie z harmonogramem spłat wskutek okoliczności, za które wyłączną odpowiedzialność ponosi druga strona stosunku zobowiązaniowego. Pozwana podniosła, że zakwestionowane postanowienia są zgodne z podstawową zasadą prawa cywilnego, która przyznaje prawo do zadośćuczynienia dla tej strony umowy, która nie mogła

wykonać swego zobowiązania zgodnie z umową wskutek okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność druga strona stosunku zobowiązaniowego.

Pozwana wskazała, że usługa obsługi spłat pożyczki w miejscu zamieszkania jest opcjonalna i jest odrębnym stosunkiem zobowiązaniowym łączącym pozwaną z konsumentem. Kalkulacja wysokości wynagrodzenia za obsługę pożyczki w domu opiera się na zasadzie ujęcia w wyliczeniach wszystkich kosztów, jakie ponosi pozwana w związku z oferowaniem tej dodatkowej usługi pożyczkobiorcom. Na koszty te składają się zarówno koszty stałe pozwanej (tj. niezależne od liczby klientów korzystających z tej usługi) oraz koszty zmienne (tj. zależne od liczby klientów).

Zdaniem pozwanej umowa zawierana przez konsumentów zgodnie z wzorcem obejmującym obie zakwestionowane w pozwie klauzule, zapewnia nie tylko ochronę ekonomiczną słusznego interesu przedsiębiorcy, ale również konsumenta, nie narażając go na zwiększone koszty związane z dodatkowymi wizytami przedstawiciela przedsiębiorcy lub wzrostem czynników kosztotwórczych po stronie przedsiębiorcy. Treść § 6 ust. 2 i § 8 ust. 2 wzorca umowy nie sprzeciwia się więc w ocenie pozwanej ani dobrym obyczajom, ani też nie narusza rażąco interesu konsumenta, który jest realizowany w ramach umowy na równi ze słusznym interesem przedsiębiorcy i z jego prawem do uczciwego zysku z prowadzonej zgodnie z przepisami, swobodnej działalności gospodarczej.

Pozwana podniosła ponadto, że zakwestionowane postanowienia, jak i cały wzorzec umowy, spełniają warunek maksymalnej transparentności dla konsumenta zgodnie z ustawą z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz.U. z 2007 r. Nr171, póź. 1206).

Pozwana uznała także za całkowicie chybiony zarzut naruszenia art. 8 ust.4 ustawy z dnia 20 lipca 2001r. o kredycie konsumenckim, albowiem:

- błędnie powołany został art. 8 ust. 4 w/w ustawy, który nie zawiera regulacji zacytowanej w uzasadnieniu, a dotyczy jedynie terminu rozliczenia się pożyczkodawcy z pożyczkobiorcą,
- generalnie powołanie się na przepis art. 8 ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim, który dotyczy wyłącznie wcześniejszej spłaty, w żadnym zaś razie skutków niedotrzymania przez konsumenta warunków zawartej umowy, mogłoby być w niniejszej sprawie odniesione jedynie do

postanowienia zawartego w § 8 ust. 2 wzorca umowy, zaś w pozwie argument ten wydaje się być odniesiony do obu zakwestionowanych klauzul.

- bezsporne jest, że § 8 ust. 2 wzorca umowy pożyczki nie mówi o nie pomniejszeniu całego wynagrodzenia pozwanego przedsiębiorcy jako pożyczkodawcy, na które składają się odsetki za korzystanie z kwoty pożyczki, opłata wstępna i opłata za obsługę pożyczki w domu, ale odnosi się jedynie do tej ostatniej opłaty. Natomiast z brzmienia § 8 ust. 1 wzorca umowy pożyczki, jednoznacznie wynika, że konsument nie jest zobowiązany do zapłaty oprocentowania za okres po spłacie pożyczki oraz że pozwany przedsiębiorca rozliczy się z pożyczkobiorcą w terminie 14 dni od dnia dokonania całkowitej wcześniejszej spłaty przez pożyczkobiorcę.

W ocenie pozwanej przepis § 8 wzorca umowy pożyczki w swoim pełnym brzmieniu, obejmującym zarówno ustęp 1, jak i ustęp 2, jest całkowicie zgodny z obowiązującym prawem, a w szczególności z art. 8 ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim.

Pozwana podniosła ponadto, że analiza zarzutów zawartych w pozwie prowadzi do wniosku, iż Prezes UOKiK w istocie nie kwestionuje samej treści przedmiotowych klauzul, lecz wysokość ustalonej w umowie kwoty należnej pozwanemu przedsiębiorcy w przypadkach określonych w zakwestionowanych postanowieniach § 6 ust. 2 i 8 ust. 2 wzorca umowy. Tym samym, zarzuty pozwu odnoszą się do wysokości ustalonego między stronami wynagrodzenia. Przy czym wynagrodzenie to jest podane w umowie w sposób wyraźny i jednoznaczny. Jest to przy tym jedno z dwóch głównych świadczeń objętych umową, wobec czego ocena zakwestionowanych postanowień jako określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, które zostały sformułowane w sposób jednoznaczny, w myśl art. 385¹ § 1 zdanie drugie, nie może podlegać kognicji sądu w postępowaniu prowadzonym na podstawie art. 479³⁶ - 479⁴⁵.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Pozwana prowadzi działalność gospodarczą polegającą m. innymi na udzielaniu kredytów (KRS, k. 7-10). Pozwana w działalności tej wykorzystuje, w obrocie z konsumentami wzorzec umowny o nazwie „Umowa pożyczki nr...”

(okoliczność niekwestionowana przez pozwaną, uznana za przyznaną na podstawie art. 230 kpc).

We wzorcu tym zawarte są zakwestionowane w pozwie postanowienia umowne o treści:

1. § 6 ust. 2 „W dniu upływu terminu wypowiedzenia należne i wymagalne stają się niezapłacone przez Pożyczkobiorcę, kwoty wynagrodzeń Optima S.A. z tytułu umówionych a nie wykonanych wyłącznie z przyczyn leżących po stronie Pożyczkobiorcy usług odbioru raty pożyczki wraz z odsetkami w miejscu zamieszkania Pożyczkobiorcy i Optima S.A. ma prawo do wystąpienia na drogę sądową o zapłatę łącznej kwoty tych niezapłaconych wynagrodzeń.”

2. § 8 ust. 2 „...W przypadku gdy Pożyczkobiorca zawarł niniejszą umowę z opcją obsługi spłat pożyczki w miejscu zamieszkania, w dniu spłaty pożyczki przed terminem określonym w umowie, wymagalne stają się niezapłacone przez Pożyczkobiorcę kwoty wynagrodzeń Optima S.A. z tytułu umówionych, a nie wykonanych wyłącznie z przyczyn leżących po stronie Pożyczkobiorcy, usług odbioru raty pożyczki wraz z odsetkami w miejscu zamieszkania Pożyczkobiorcy.”

Zgodnie z art. 479⁴³ kpc wyrok prawomocny ma skutek wobec osób trzecich od chwili wpisania uznanego za niedozwolone postanowienia wzorca umowy do rejestru, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2.

Wobec tego w pierwszej kolejności Sąd z urzędu dokonał kontroli rejestru, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2kpc.

Jednak w ocenie Sądu klauzule znajdujące się w rejestrze nie są tożsame z klauzulą objętą żądaniem pozwu, wobec czego Sąd dokonał merytorycznej oceny objętej pozwem klauzuli.

Treść tych dokumentów (k. 12-15) daje podstawy do ustalenia, że są to typowe wzorce umowy. Dokumenty zostały przygotowane w całości przez pozwaną. Są w formie wydruku, podzielone na mniejsze kolejno ponumerowane jednostki redakcyjne. Pozostawiono w nich wolne miejsca jedynie do wpisania danych dotyczących osób podpisujących umowę, daty zawarcia umowy, miejscowości, kwoty pożyczki oraz miejsce na podpis. Poza tym nie ma możliwości zmiany pozostałych zapisów. Pozwana nie przedstawiła też żadnego dowodu na okoliczność, że konsumenci mieli możliwość prowadzenia negocjacji, czy wpływ na treść postanowień tego wzorca. Sąd ustalił zatem, że „Umowa pożyczki nr...” nie była uzgadniana indywidualnie z konsumentami.

Głównymi świadczeniami wynikającymi z umowy objętej przedmiotowym wzorcem są:

- ze strony pozwanej: udzielenie pożyczki;
- ze strony kontrahenta pozwanej/konsumenta: zwrot pożyczki i zapłata odsetek.

Zakwestionowane w pozwie postanowienia dotyczą wynagrodzenia za przewidziane w umowie czynności dodatkowe, tym samym nie należą do głównych świadczeń stron wynikających z umowy pożyczki zawieranych za pomocą omawianych wzorców umownych przez pozwaną z konsumentami.

Zgodnie z art. 385¹ § 1 kc postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

Uznanie, że zakwestionowane postanowienia wzorca umownego są niedozwolone wymagało oceny, czy są one sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco naruszają interesy konsumenta.

Przyjmuje się, że istotą dobrego obyczaju jest szeroko rozumiany szacunek do drugiego człowieka (tak np. wyrok SN z 8 czerwca 2004r., ICK-635/03). Nie można zatem uznać za dobry obyczaj takiego postępowania, którego celem jest zdezorientowanie konsumenta, wykorzystanie jego niewiedzy. W niniejszej sprawie w ocenie Sądu sytuacja taka miała miejsce.

Postanowienia o treści „W dniu upływu terminu wypowiedzenia należne i wymagalne stają się niezapłacone przez Pożyczkobiorcę, kwoty wynagrodzeń Optima S.A. z tytułu umówionych a nie wykonanych wyłącznie z przyczyn leżących po stronie Pożyczkobiorcy usług odbioru raty pożyczki wraz z odsetkami w miejscu zamieszkania Pożyczkobiorcy i Optima S.A. ma prawo do wystąpienia na drogę sądową o zapłatę łącznej kwoty tych niezapłaconych wynagrodzeń.” (§ 6 ust. 2 „Umowa pożyczki nr...”) oraz „...W przypadku gdy Pożyczkobiorca zawarł niniejszą umowę z opcją obsługi spłat pożyczki w miejscu zamieszkania, w dniu spłaty pożyczki przed terminem określonym w umowie, wymagalne stają się niezapłacone przez Pożyczkobiorcę kwoty wynagrodzeń Optima S.A. z tytułu umówionych, a nie wykonanych wyłącznie z przyczyn leżących po stronie Pożyczkobiorcy, usług odbioru raty pożyczki wraz z odsetkami w miejscu zamieszkania Pożyczkobiorcy.” (§ 8 ust. 2

„Umowa pożyczki nr...) są w ocenie Sądu sprzeczne z dobrymi obyczajami oraz rażąco naruszają interes konsumentów, tym samym stanowią niedozwolone postanowienie umowne, o którym mowa w art. 385¹ § 1 kc. Postanowienia te bowiem nakładają na konsumenta obowiązek zapłaty wynagrodzenia za świadczenie, którego nie otrzymał.

Zdaniem Sądu zakwestionowane postanowienia umowne wypełniają ponadto znamiona postanowienia przytoczonego w art. 385³ pkt 22 kc, zgodnie z którym razie wątpliwości uważa się, że niedozwolonymi postanowieniami umownymi są te, które w szczególności przewidują obowiązek wykonania zobowiązania przez konsumenta mimo niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania przez jego kontrahenta. W świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz Sądu Apelacyjnego w Warszawie, naruszenie art. 385³ Kodeksu cywilnego, określonym wzorcem kontraktowym, przesądza o jednoczesnym naruszeniu art. 385¹ § 1 Kodeksu cywilnego i kwalifikuje dany wzorzec jako kształtujący prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Jak uznał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 3 lutego 2006 r. w sprawie I CK 297/2005: „Skoro bowiem art. 385³ kc typizuje niedozwolone klauzule umowne, a pojęcie klauzuli niedozwolonej wynika z art. 385¹ kc, to tym samym trzeba uznać, że każdy przypadek, w którym przedsiębiorcy można zarzucić naruszenie art. 385³ kc określonym postanowieniem wzorca kontraktowego, zarazem „pochłania” kwalifikację tego postanowienia jako naruszającego art. 385¹ § 1 kc. Innymi słowy, zarzut naruszenia art. 385³ immanentnie zawiera w sobie zarzut naruszenia normy art. 385¹ § 1 kc”.

Zgodnie z § 1 ust. 2 „Umowy pożyczki nr...” pożyczkobiorca może skorzystać z usługi spłat pożyczki w miejscu zamieszkania, za co pozwana pobiera wynagrodzenie w wysokości 16,79 zł za każdą usługę polegającą na odbiorze raty. Usługa ta jest świadczeniem dodatkowym i ściśle związanym z stosunkiem pierwotnym, tj. umową pożyczki. Zasadniczo usługę tę pozwana świadczy do momentu spłaty pożyczki. Jednakże „Umowa pożyczki nr...” przewiduje przypadki rozwiązania umowy przed terminem, tj. zgodnie z § 6 ust. 1 pozwana uprawniona jest do wypowiedzenia umowy pożyczki w przypadku zwłoki pożyczkobiorcy z zapłatą dwóch pełnych rat pożyczki. Z kolei stosownie do z § 8 ust. 1 konsument uprawniony jest do spłaty pożyczki przed terminem. W przypadku zaistnienia w/w sytuacji, świadczenie usługi dodatkowej - usługi spłat pożyczki w miejscu zamieszkania, jest

bezprzedmiotowe, pozwana usługi tej faktycznie nie wykonuje. Pomimo to zakwestionowane postanowienia nakładają na konsumenta, który nic nie otrzymał, obowiązek zapłaty pozwanej przy rozliczaniu umowy wynagrodzenia za te niewykonane usługi.

Wskazać należy ponadto, że pozwana w odpowiedzi na pozew uzasadniała wysokość wynagrodzenia za obsługę pożyczki w domu wskazując na koszty stałe i zmienne i szeroko je komentowała, jednakże nie wskazała żadnych konkretnych kosztów uzasadniających pobieranie pełnej kwoty za usługę, której nie wykonuje. Ponadto podniosła, iż zakwestionowane zapisy stanowią ochronę ekonomiczną jej słusznego interesu. W ocenie Sądu pozwana jednak nie wyjaśniła słuszności tego interesu. Sąd uznał zatem, że zakwestionowane postanowienia w rzeczywistości przenoszą ryzyko związane z prowadzeniem działalności gospodarczej z pozwanej na konsumentów. Ich konsekwencją jest to, że jedna ze stron umowy - pozwana jest wzbogacona kosztem konsumenta, bowiem ich świadczenia nie są ekwiwalentne, co niewątpliwie jest sprzeczne z dobrymi obyczajami oraz rażąco narusza interes konsumentów.

Na rozprawie w dniu 3 marca 2009r. Sąd oddalił wniosek pozwanej o dopuszczenie dowodu z przesłuchania strony pozwanej na okoliczność, że przedsiębiorca, poprzez swoich agentów, dokonuje szeregu wizyt u konsumenta – pożyczkobiorcy i jeżeli taka wizyta nie jest związana z odbiorem kwoty, nie pobiera za to wynagrodzenia. Przeprowadzenie tego dowodu miałoby na celu wykazanie sposobu stosowania i interpretacji przedmiotowych umów. Przedmiotem niniejszego postępowania jest abstrakcyjna kontrola postanowień stosowanego przez pozwaną w obrocie z konsumentami wzorca umownego, nie zaś badanie sposobu jego stosowania przez konkretny podmiot. Zatem Sąd uznał przeprowadzenie tego dowodu za niecelowe i nieistotne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Na marginesie, wskazać należy, że pobieranie dodatkowych opłat w przypadku wygaśnięcia umowy kredytu w rozumieniu ustawy z 20 lipca 2001r. o kredycie konsumenckim spotyka się z negatywną oceną ustawodawcy – zgodnie z w/w ustawą jeżeli konsument spłaca kredyt przed terminem, wówczas w przypadku kredytu oprocentowanego nie jest zobowiązany do zapłaty oprocentowania za okres po spłacie kredytu (art. 8 ust. 2), ponadto za wcześniejszą spłatę kredytu kredytodawca nie może zastrzec prowizji (art. 8 ust. 3). Pobieranie opłaty za usługę dodatkową związaną ze spłatą kredytu w pełnej wysokości, mimo jego wcześniejszej

spłaty, w ocenie Sądu również winno się spotkać z negatywną oceną jako nie mającą swego ekwiwalentu w usłudze wykonywanej przez kontrahenta konsumenta i przez to godzącą w dobre obyczaje i rażąco naruszającą interesy konsumentów.

Sąd ocenił zatem, że zakwestionowane w pozwie postanowienia umowne spełniają przesłanki dla uznania ich za niedozwolone w rozumieniu art. 385¹ § 1 kc i dlatego powództwo zostało uwzględnione.

Publikację prawomocnego wyroku zarządzono na podstawie art. 479⁴⁴ kpc.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 kpc.

SSO Urszula Wilk

Za zgodność z oryginałem
Sekretarz

SEKRETARZ SĄDOWY

Justyna Kosińska

